

Nr 1124

Av herrar **Fridolfsson** i Stockholm och **Nordgren**, i anledning av
*Kungl. Maj:ts proposition nr 153, med förslag till lag
om ändring i kommunalskattelagen den 28 september
1928 (nr 370), m. m.*

(Lika lydande med motion nr 919 i Första kammaren)

Enligt gällande lagstiftning kan expropriation av fast egendom ske då denna anses erforderlig för att tillgodose väsentliga samhällsliga behov.

Expropriationsförfarandet innebär inte endast att ägaren till den fasta egendomen måste avstå från denna utan också att man genom domstolsförfarande fastställer den ersättning som skall utgå. Det torde knappast vara fråga om att expropriation förekommer i andra fall än då fastighetsägaren normalt icke skulle avyttra egendomen. Den ersättning som av domstolen fastställs utgör således en skadegottgörelse för åsamkad olägenhet.

I det nu föreliggande förslaget till beskattning av realisationsvinst å fast egendom gäller samma beskattningsregler vid expropriationsförsäljning som vid frivillig försäljning.

Det förhållandet att egendomen ianspråktagits mot ägarens vilja och till ett pris som fastställs av en opartisk instans gör att den föreslagna beskattningen av realisationsvinsten i dessa fall framstår såsom särskilt obillig. Den tidigare regeln om befrielse från beskattning då fastigheten avyttras genom expropriation eller säljes under hot därom förefaller därför rimlig; under alla förhållanden bör detta gälla de s. k. egna hemmen.

Med stöd av ovanstående hemställs,

att riksdagen måtte besluta att befrielse från realisationsvinstbeskattning regelmässigt skall medgivnas då fastigheten helt eller delvis överlåtes genom expropriation eller hot därom eller över huvud taget under tvång.

Stockholm den 24 november 1967

Filip W. Fridolfsson (h)

Hans Nordgren (h)